

UDK 391
Gi-192

Šį kūrinių, esančių bibliotekose, mokymo ir mokslo įstaigų bibliotekose, muziejuose arba archyvuose, draudžiama mokslinių tyrimų ar asmeninių studijų tikslais atgaminti, viešai skelbti ar padaryti viešai prieinamą kompiuterių tinklais tam skirtuose terminaluose tų įstaigų patalpose.

ISBN 978-609-01-1656-2

Tekstas © Agnė Gilytė
Iliustracijos © Gintarė Lučiūnaitė
Galinio viršelio nuotrauka © Lukas Gričius
© Leidykla „Alma littera“, 2014

TURINYS

<i>Agnė ir jos serpantinai</i>	9
<i>Darau tai, kas man patinka ir ką išmanau</i>	10
STILIUS	12
TENDENCIJOS.....	22
KŪNAS.....	30
AMŽIUS	60
SPINTA.....	72
GARDEROBAS.....	90
AKSESUARAI	136
KAI LAUKIESI	170
ATOSTOGOS	184
APSIPIRKIMAS	190
GROŽIS.....	202
LIAPSUSAI.....	218
JO SPINTA	226

Darau tai, kas man patinka ir ką išmanau

Dabar visi, kas nežino, kuo nori būti, yra stilistai. Vieni iš tikrųjų dirba ši darbą, mokosi, domisi, plečia akiratį, kiti tik ši pavadinimą prisiklijuoja prie savo vardo. Tiesa, toks prierašas, mano jie, leidžia jiems rengtis bet kaip, užriesti nosį ir visus kritikuoti vien todėl, kad jis ar ji yra stilistas. Anksčiau buvo madinga būti teisininku ar vadybininku, dabar – stilistu.

Kai manęs paklausia, kas aš, ką veikiu, prisipažįstu, man nesmagu sakyti, kad aš stilistė, nes atrodo, jog tesu nieko neveikianti ir vien išsineštinę kavą gurkšnojanti laisvamanė. Nežinau, kaip kitaip pavadinti tai, ką darau. Tiesa, dabar dar yra įvairiausių įvaizdžio dizainerių, konsultantų, gal ir dar kitokių pavadinimų prigalvota – nelabai kapsčiausi po šią temą.

Esu Agnė, kuri iš to, ką mato aplink, spintose, parduotuvėse, internete, televizijoje, žurnaluose, knygose, filmuose, gatvėse, gali sukurti vaizdą ir emociją, kad žmogus būtų gražesnis, dėvėtų tai, kas jam tinka, ir jaustųsi labai gerai.

Mano dieną sudaro ieškojimai ir atradimai, o darbas reikalauja pasitelkti labai daug psichologijos.

Turiu per ribotą laiką išsiaiškinti, kur klientui „skauda“, kodėl jis nori pasikeisti, kodėl vis dar kažko ieško, yra nepatenkintas savimi, savo išvaizda ir tuo, ką turi spintoje. Problema dažniausiai nėra vien per siauras sijonas ar netinkamo modelio kelnės. Paprastai koją kiša nenusisekęs asmeninis gyvenimas, neįgyvendinti griežtos mamos lūkesčiai, naujas partneris, pakitęs svoris, nuobodulys, bet kas, kas gali šauti į galvą. Su žmogumi susipažįstu kuo artimiau, kiek tai įmanoma per kelis susitikimus. Tenka dirbti ir ekstremaliomis sąlygomis – būna, kad per valandą klientas tikisi gauti patarimų visam gyvenimui ir teoriškai (įsivaizduojant) suformuotą spintą.

Esu ir ta, kuri puošia scenos, televizijos ir žurnalų žvaigždes, atskleidžia naujausias tendencijas ir stiliaus interpretacijas mados ir gyvenimo būdo žurnaluose, dalija patarimus tinklaraščiuose, interviu ir visuose kituose komunikacijos kanaluose. Esu ir ta, kuri telefonu gavusi nuotrauką pataria, ar ta rankinė derės prie anąkart pirktų basučių arba kaip atrodo *smart casual* aprangos stilius, nes taip turėsi

puoštis penktadienio vakarėlyje. Visa tai aš darau. Visu tuo aš gyvenu. Nepaprastai mėgstu savo darbą. Dar labiau mėgstu žmones ir bendrauti. Man nesvarbu, iš kokių parduotuvių tavo drabužiai, man įdomu, ar jie tau tinka ir patinka, ar jie dera tarpusavyje, ar po mūsų susitikimo nebedejuosi, kad neturi ko apsirengti.

Norėčiau išteisinti STILISTO vardą ir atimti jį iš tų, kurie nieko neveikia, tik taip vadinasi. Stilistas nėra tas, kuris pats moka gražiai apsirengti. Taip, tai yra talentas, tačiau tai nepadaro tavęs stilistu. Aš pati nesivaikau madų, rengiuosi gana uniformiškai: pažiūstu savo kūną ir savo gyvenimo būdą, todėl paprastai nesiskiriu su džinsais, patogiais batais ir tamsiu švarku. Ar pasitikėtum kirpėju mėlynais plaukais? Arba stiliste su auksine dekoltojuota trumpute suknele ir sprindiniais aukštakulniais? Turbūt ne.

Noriu, kad pasitikėtum manimi ir kitais stilistais profesionalais. O tie, kurie tiesiog klijuoja šį žodį greta savo vardo, tegul puošia save ir nepatarinėja apie tai, ko neišmano.

LUKAS GRICIUS

6

GARDEROBAS

● Išeidama iš namų, tikiu, paskutinį kartą į veidrodį meti kontrolinį žvilgsnį. Ne? Tada būtinai priprask tai daryti! Tik taip apsisaugosi: pamatysi nuo pusryčių užsilikusią aguoną tarpdantyje, o gal suprasi, kad pro juodą megztuką šviečia šviesi liemenėlė arba kad ruošdamasi į darbą vis dėlto pasirinkai per trumpą sijoną.

Kai nežinau, ką rengtis, pirmiausia pagalvoju: „Ogi kokia šiandien mano nuotaika?“ Šiuo principu ir vadovaujuosi. Kasdienė rutina, tikiu, apmalšina entuziazmą ausis rožinius batelius, tačiau lygiai taip pat prieš miegą skaitytas mados tinklaraštis gundo drąsiau rinktis kasdienos drabužius. Jei tavo spintoje sukabinti ar sudėti prie daug ko derantys drabužiai ir jų komplektai, gali ramiau ir miegoti, ir nubusti ryte. Žinoma, kiekvienos, kaip ir mano, gyvenimas nesisuka vien tik apie drabužius ir jų derinimą: veikiausiai esi ir žmona, ir mama, ir stilistė, ir kolegė, ir vadovė, ir atlieki daug kitų vaidmenų, tačiau kaip atrodo, negali pamiršti. Išeidama iš namų, tikiu, paskutinį kartą į veidrodį meti kontrolinį žvilgsnį. Ne? Tada būtinai priprask tai daryti! Tik taip apsisaugosi: pamatysi nuo pusryčių užsilikusią aguoną tarpdantyje, o

gal suprasi, kad pro juodą megztuką šviečia šviesi liemenėlė arba kad ruošdamasi į darbą vis dėlto pasirinkai per trumpą sijoną.

Mokydamasi mokykloje dar iš vakaro susidėdavau tai, ką rengsiuosi rytoj. Drabužių neturėjau daug, tačiau žinodama, kad mano apranga puikiai suderinta, ne taip nervindavausi vėluodama į pamokas. Dabar to nebedarau, nes ryte paprastai jaučiuosi visai kitaip nei iš vakaro. Tad, ką rengsiuosi, apsvarstau maudydamasi po dušu arba valydamasi dantis: tada jau man aišku, kokia mano nuotaika ir kokia bus šiandiena. Apmąstyti, ką rengsiesi, būtina, antraip lyg pametusi galvą kuisiesi po stalčius svarstydamas, ar kelnės, ar sijonas, ar megztinis, ar marškiniai, ar ilgaauliai batai ir pan. Nepastebėsi, kaip užsikasi drabužiais, o laikrodis baksnos tau, kad vėluoji.

DĖVĖTOJŲ TIPAI

Nevaikštome gatvėje nuogi.

Namie nešiojame, ką norime. O gal visai nieko?! Kiekvieno mūsų apsirengimo ir pirkimo įpročiai skiriasi. Štai peržvelkime keletą būdingiausių:

- „**Man nerūpi.**“ Šie žmonės tiesiog užsimeta bet ką, ką randa savo spintoje, kad nebūtų nuogi, kad nebūtų šalta. Ir viskas.
- „**Man rūpi, tik apsimesiu, kad nerūpi.**“ Ir vyrai, ir moterys preciziškai nužvelgia save veidrodyje kaskart, kai tik turi progą: namie, biure, kavinėje, tualete, vitrinoje. Tačiau jie stengiasi sudaryti išpūdį, kad jiems jų išvaizda visiškai nerūpi, lyg būtų užsimetę bet ką ir bet kaip, net nepastebėdami, kas tai. Kartais jiems pavyksta sukurti tokį išpūdį, kartais – ne, nes neretai persistengia bandydami kažką įrodyti. Tada aiškiai matyti, kad jie labai stengėsi puikiai atrodyti.
- „**Man rūpi, tik neturiu nė menkiausio supratimo, ką, kur, kaip dėvėti ar avėti.**“ Jie atsidaro spintą

ir improvizuoja net nežiūrėdami, ar drabužiai ir aksesuarai dera. Jie taip rengiasi, jiems gražūs, patogūs, pavieniai drabužiai ir aksesuarai, tačiau tai, kad viską reikėtų paderinti, jiems net į galvą nešovė. Tokie žmonės dažniausiai mėgsta ir raštus, ir spalvas, ir gėles, ir formas – visa tai susimeta ant savęs vienu kartu. Ir tai nėra tas žavusis *mix & match* stilius iš „Sekso ir miesto“, tai greičiau „užmesk ant manęs bet ką“ stilius.

- „**Renkuosi rožinę ir alyvinę, bet esu heteroseksualus ir labai bijau atrodyti kitaip.**“ Karlas Lagerfeldas sakė: „Mąstytk, lyg žiūrėtum pro rožinius akinius, tačiau nedėvėk jos.“ Aš nesu tokia griežta, tačiau išimčių yra – vyrai, kurie renkasi šių atspalvių drabužius. Aš tikrai nieko prieš, kartais net už, tik ar matei kada vaikiną su rožiniais marškiniais būryje kitų vaikinių arba vaikštantį vieną, arba kur nors einantį su draugu? Rožinės ir alyvinės spalvų drabužius vyrai dėvi tik tada, kai šalia yra moteris, tačiau

mintyse veikiausiai rėkia: „Nesu gėjus, esu su moterimi, tad galiu būti „rožinis““. Tada, matyt, jie jaučiasi „kietesni“ nei visi kiti vaikinai.

- „**Aš – gudrių arba prastų pardavėjų auka.**“ Pardavėjai tokiems įkiša tai, kas prastai „eina“, ko nenuperka kiti klientai, siūlo tai, ką nori parduoti, o ne tai, kas pirkėjams tinka. Neretai tokios „aukos“ išeina iš parduotuvės su nuobodžiu standartiniu *total look*, ir gatvėje atrodo kaip vitrinoje stovintis manekenas.
- „**Man drabužius perka žmona arba draugė.**“ Patarti būtina, tačiau susipirkti ir trumpikes, ir kojines, manau, vyrai gali ir patys. Tai ne tas pats, kaip „man drabužius perka mama“, o tu esi dar nekaltas keturiasdešimtmetis, tačiau akivaizdžiai matyti, kad už tavo spintos durų vietą rado ne tik drabužiai, bet ir kita nuomonė, kaip turėtum atrodyti. Dažniausiai tai kažkas „faina“ ir miela, su polo marškinėliais ir ant pečių surištu pastelinių spalvų megztuku. Nuoširdžiai netikiu, kad vaikinai, atėjęs į parduotuvę, savo noru sako: „Sveiki, norėčiau persiko spalvos marškinėlių ir baltų džinsų.“ Į šią situaciją pažiūrėjus iš kitos pusės, moterys, aprenptos

kai kurių vyrų, turbūt dėvėtų tik trumpučius sijonėlius ir būtinai raudonos spalvos.

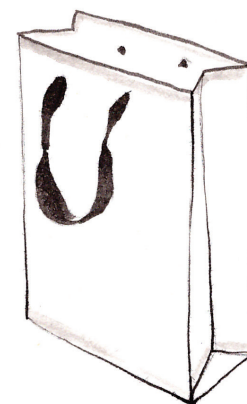
- „**Aš – mados auka.**“ Turintys šį sindromą vyrai ir moterys dėvi tik „superultra“ madingus drabužius, nesvarbu, ar jiems tinka, ar ne. Jie tai dėvi tik todėl, kad tai yra ką tik nuo podiumo nulipęs Mados Klyksmas. Jei tos kelnės išryškina pilvuką ar sijonas trumpina kojas – jiems nesvarbu, juk tai madinga!

Stiliuje ir kasdienybėje gražų kontrastai, bet gal geriau nepulti stačia galva prie jų. **Laikykis savo linijos ir neleisk drabužiams joti ant tavęs – vadeliotoja esi tu!** Nesiekiu įsprausti tavęs į kokius nors tau netinkančius rėmus – apskritai į jokus rėmus! – ar pripirkti pilnos spintos nedėvimų drabužių. Visiškai pritariu britui dizaineriui Marcui Jacobsui, viename interviu pasakiusiam, kad pagrindinis filtras yra galutinis klientas: tai, kas išgyvena visą procesą ir galiausiai patenka pirkėjams į rankas ir yra tai, ką jie dėvi. „Man neįdomu kurti drabužius, kurie galiausiai rinks dulkes įvairiose spintose tarsiu muziejuose“, – teigė Marcas Jacobsas.

*Apmąstyti, ką neregisiesi, būtina, antraip lyg pametu-
si galvą kuisiesi po stalčius. Nepastebėsi, kaip užsikasi
drabužiais, o laikrodžio baksmas tau, kad vėluoji.*

10

APSIPIRKIMAS

*Jei kas nors tinka ir patinka - tai nusiperki,
o jei dvejoji, vadinasi, to tau ir nereikėjo.*

PIRKIMO BULIMIJA

Puikiai žinau tą jausmą, kai pagaliau randi TĄ suknelę ir palaimingai brauki kredito kortele. Panašus malonumas apima ir kai naršydama internete randi ką nors gražaus. Tada suvesti kortelės duomenis dar mažiau skausminga. Net pirštai nesuvirpa. Tai primena valgymą viešbučio restorane: vis prašai, kad įrašytų į tavo sąskaitą, jautiesi nieko neišleidęs ir paprastai leidi sau daugiau, nei tada, kai tenka atsiskaityti grynaisiais. Buvau neblogai įnikusi pirkti internetu. Guodžiau save: „Juk galiu grąžinti, jei netiks.“ Spėk, kiek kartųėjau į paštą išsiųsti netikusių prekių. Pasiteisinti galiu nebent tuo, kad žiauriai nemėgstu matuotis, man kabinose karšta, tingiu, skubu, noriu greitai, o ne visad taip išeina. Jau nekalbu apie stresą, kai netelpu į nusižiūrėto dydžio drabužį. Žodžiu,

rasiu milijoną priežasčių išvengti matavimosi. Kai kurios moterys užsisako ir po du tris tuos pačius drabužius, tik skirtingo dydžio, kad galėtų išsirinkti tinkamiausią ir paskui grąžinti netikusius. Taip, perkant internetu matavimosi streso nėra, tačiau gresia užsiversti nereikalingais skudurais. Nauda nebent ta, kad patenkini poreikį pirkti ir matuodamasi namuose gali ne tik iš karto galvoti apie galimus derinius, bet ir juos išbandyti. Deja, toks savęs apgaudinėjimas niekur neveda, nebent prie sprogstančios spintos ir tos pačios jau šimtą kartų sakytos frazės.

Moterys, kurioms tiesiog niežti nagus, kai eina pro parduotuvę, negali atsispirti poreikiui įsigyti „ką nors gražaus“. Praktiškai visos mano sutiktos moterys kaip tik tokios ir yra. Skiriasi tik pats procesas: vienos

spontaniškai perka po vieną ar kelis daiktus per daug negalvodamos kur, prie ko, kodėl juos dėvės, kitos – apeina pusę (o gal net ir visas) miesto parduotuves ir išsimatavusios visus įmanomus apdarus, eina antrą ratą pirkdamos kaip tik tai, ko reikia. Tiesa, jos irgi dažnai kai ką gražina.

Psichologai teigia, kad perkame dėl to, jog manome, kad mums kažko reikia. **Ne suknelės, ne džinsų, ne kvepalų ar sofos. Greičiausiai kažko kito. Reikia atskirti tiesiog poreikį pirkti ir poreikį ką nors įsigyti iš tikrųjų.**

Bet yra ir tokių moterų, kurioms žodis „parduotuvė“ sukelia karščio bangas, kurias išberia vien pagalvojus apie jas. Kaip paauglį prieš kontrolinį darbą ar mus kiekvieną prieš darbo pokalbį. Jei reikėtų apeiti visas parduotuves, „išsirtinti rinką“, o tik paskui nuspręsti, ką iš tiesų įsigyti, spėju, joms tiesiog pakirstų kojas vien nuo šios minties. Sutinku, pirkti ne visuomet yra vien malonumas. Tačiau tai daryti būtina, jei nori būti laiminga atsidariusi savo spintą.

Eidama apsipirkti apsirenk taip, kad lengvai ir greitai galėtum persirenkti.

STRATEGIJA

Jei dar neturi imuniteto parduotuvėms, pradėk nuo žvalgybos: paprasčiausiai apsižiūrėk, kokios sezono naujienos, kas tau galėtų tikti. Nėra universalaus kirpimo, kaip ir visiems odos tipams tinkančių kremų ar šampūnų. Verta išsirinkti prekės ženklus, parduotuves, kurių drabužiai tau labiausiai tinka, gražiausiai gula. Kai norėsi ką nors įsigyti, jau žinosi, kur eiti ir ko ieškoti. Kai kurių apdarų verta pirkti po kelis, pavyzdžiui, baltus klasikinius trikotažinius marškinėlius, idealiai tinkančią liemenėlę. Tačiau bet koku atveju, mažiau yra daugiau: spintos sandėliu paversti tikrai nereikia. Gerai besirengiančios moterys patvirtins: jos retai gailisi neįsigytų daiktų.

Dėl parduotuvių stresas neretai kyla dar ir dėl to, kad manai, jog neturi ko apsirengti eidama apsipirkti. Šis požiūris, matyt, užsilikęs dėl nemalonių patirčių, kai savimi patenkinta pardavėja jus „nuskenuoja“ lyg galvodama: „Ko čia atėjai, vis tiek nieko ne(i)pirksi“. Su klientėmis per seminarus ne kartą

diskutavome šia tema. Be abejo, potencialių klientų priėmimas pagal perkamąją galią gyvas dar ir šiandien. Tai parodo tik pačių pardavėjų provincialumą ir neprofesionalumą. Visuomet gali pasielgti kaip Julia Roberts filme „Graži moteris“.

Kita vertus, pardavėja gali padėti puikiai apsipirkti, nes savo srities profesionalė gali būti naudinga ne ką mažiau nei stilistas. Ji padės išsirinkti konkrečius daiktus, apsispręsti dėl spalvų, suras reikiamą dydį ir tikrai tavęs nespaus ką nors žūtbūt įsigyti. Taip apsipirkti ypač mėgsta vyrai – jie lankosi daugiausia dviejose parduotuvėse, kurios jau būna išbandytos, ten jie visada randa praktiškai viską nuo galvos iki kojų, negana to, malonios pardavėjos jiems ne tik dydį parenka, bet ir komplektus padėlioja. Ir kas galėtų būti geriau! Jei nemėgsti parduotuvių, pirk kaip vyrai. O jeigu tau pasivaikščiojimas tarp lentynų ir vitrinų – grynas malonumas, neatimk to iš savęs, tik šiek tiek susikonkretink tikslus, nuo „kažko gražaus“ iki konkrečių daiktų, pavyzdžiui, „žalio švarkelio“.

PIRKĖJŲ TIPAI

Į parduotuvę kiekviena einam dėl įvairių priežasčių. Greičiausiai dėl to, kad neturi ko apsirengti, o gal tau gera arba bloga nuotaika, jei džiaugiesi nuostabiu darbu arba esi atleista, jeigu tavęs nemyli arba kaip tik myli. Yra begalės priežasčių, kodėl tau būtina užsukti į parduotuvę ir bent ką nors įsigyti.

NELAIMĖLĖS

Apsipirkti labai dažnai einama dėl to, kad liūdna. Tai kaip liga, nuo kurios nėra vaistų, dėl ko paskui greičiausiai gailimasi, žadama taip daugiau nedaryti (nes rezultatas paprastai būna koks nors skarmalas). Bet apsipirkimas yra tarsi vaistai (ar bent jau žolelių arbata) toms, kurioms liūdna, kurias užklupo depresyvi nuotaika, kurias paliko buvo prastas seksas, kurios jaučiasi negražios ir pan. Tada „eini, žvalgausi, čiumpi, perki, tempi namo ir vis tiek neturi ko apsirengti“. Pinigai leidžiami krūvomis, sąmoningai nepasvarstoma, ar verta, tiesiog patenkinamas poreikis pirkti ir taip bandoma užglaistyti kitus trūkumus. Teisti negalima pasigailėti. Skyrybos ženklus susidėkite pačios.

ŠNIPĖS

Jos žino, kur ko yra. Jos galėtų būti parduotuvių gidės. Nes joms užsukti į parduotuvę tiesiog apsižvalgyti, ko yra naujo, kokios nuolaidos, kas papildyta, yra taip pat natūralu kaip ryte išsivalyti dantis. Jos laiko ranką ant parduotuvių asortimento pulso, tai jos nusiperka geriausius daiktus už geriausią kainą, tačiau, paradoksalu, neretai dėvi tą patį, nes asortimento žinojimas dar nerodo išlavinto skonio, noro eksperimentuoti ar įsigyti ką nors kitokio, nei jau turi spintoje. Įdomu dar ir tai, kad jos negali apsispręsti iš karto nusipirkti, tarkime, džinsai tobulai gula, išryškina privalumus, tačiau kol nenueis į kelias kitas parduotuves, nepatikrins, kokie ten džinsai ir kiek kainuoja, jos tikrai nepirks pirmųjų, kurie galbūt ir būtų geriausias pasirinkimas. Jokio spontaniškumo, tik protingai apgalvota strategija ir sąmoningai išleisti pinigai.

STILISTĖS

Joms parduotuvės – darbas, neatsiejama darbinės rutinos dalis. Jos puikiai žino asortimentą, kiekvienas ten kabantis daiktas joms

Asortimento žinojimas dar nerodo išlavinto skonio.

Apsipirkti labai dažnai einama dėl to, kad liūdna. Tai kaip liga, nuo kurios nėra vaistų, dėl ko paskui greičiausiai gailimasi, žadama taip daugiau nedaryti.

kaip savas. Dažnai apsipirkimas net ir nebedžiugina, nes atrodo, kad visus drabužius jau matavosi, lietė, bandė – vos tik prasidėjo sezonas, įdomiausius daiktus panaudojo fotosesijoms arba pasiūlė klientėms. Profesijos įkalintos moterys: joms parduotuvės – tai darbas, tad neretai nebelieka jokio malonumo pirkti sau, ieškoti sau, tiesiog prisitaiko tai, kuo dar neapvilko kitų žmonių.

ETIKETININKĖS

Jos perka tik prabangiose, „brendinėse“ parduotuvėse. Vienoms svarbu, kad prekės ženklo logotipas matytųsi, kitos kaip tik jį slepia ir moka tik už patį žinojimą, kur daiktą įsigijo, ir dažnu atveju kokybę. Jos tiki, kad tik žinomas prekės ženklas garantuoja kokybę ir išskirtinumą. Jos net ir paprastus trikotažinius marškinėlius pirks už, tarkim, penkiagubą vertės kainą, bet miegos ramiai, nes jie „geresni“. Dažnu atveju jos teisos, lygiai taip pat dažnai klysta ir permoka. Tiesa, neretai perka „iš vitrinų“: butiko lange pamačiusios gražiai aprengtą manekoną nusiperka visus jo drabužius ir taip juos dėvi. Jos įsitikinusios, kad tada turi madingus

derinius ir niekad neprašaua pro šalį. Deja, ne visada taip.

JAUČIANČIOS ANTIPATIJA

Vien nuo minties apie prekybos centrą joms ima suktis galva ir trūkti oro. Jos užaina daugiausia į dvi tris parduotuves ir jaučiasi išsekusios. Grįžusioms namo skauda galvą, dažniausiai turi bent pusvalandį pagulėti, kad atgautų jėgas. Jos perka retai, jų labai aiškus garderobas, pirkiniai suplanuoti, paieškos – neatimančios daug laiko ir jėgų. Apsiperka dažniausiai šalia darbo esančiose parduotuvėse arba prekybos centruose, retai važiuoja į parduotuves specialiai.

MADOS VERGĖS

Tai tendencijų medžiotojos, dar prieš parduotuvėse pradėdant rodytis kito sezono prekėms jau žinančios, ką ketina įsigyti, kokį stilių pasirinkti ir pan. Neretai jos perka užsienyje, kur parduotuvių pasirinkimas platesnis, be to, bus mažesnė tikimybė sutikti panašiai atnaujina kas sezoną, negailėstingai atsikrato praėjusio sezono daiktų

kaip senienų. Kartais perlenkia su savo ultramadingu įvaizdžiu, tačiau stiliaus naujovės išmano ne prasčiau nei mados žurnalų redaktorės.

EKSKLIUZYVININKĖS

Jos perka tik dizainerių arba vintažinius drabužius, investuoja į savo garderobą. Jos mėgsta išskirtinumą, individualų aptarnavimą, asmeninį santykį su pardavėjomis, dizaineriais, stilistais. Jų spintoje – tik vienetiniai daiktai, įdomūs drabužių deriniai, mažiau mados ir tendencijų, daugiau rafinuoto skonio, galbūt konkretaus dizainerio stilistikos. Šios moterys niekad neis į masinio prekybos ženklo parduotuvę ar prekybos centrą. Jos geriau išsirinks audinį ir modelį, suknelės lauks mėnesį, bet turės „tik jai“ kurtą daiktą. Tai moterys, kurios turi savo „uniformas“ – sezonui įsigytus ar pasisiūtus kelis išskirtinius daiktus, labai kokybiškus, ir juos nešioja pasikeisdamos kas kelias dienas, mainydamos aksesuarus.

Jos tiki, kad tik žinomas prekės ženklas garantuoja kokybę ir išskirtinumą.

KOL DAR ESI NAMIE

Jei peržiūrėjai savo spintą, viską, ką joje radai, išsimatavai, atsikratei nereikalingų drabužių, turėtų būti gana aišku, ko tau dar trūksta.

Prieš šturmuodama parduotuves apsvarstyk ir, jei reikia, susirašyk šiuos dalykus:

- kokia tavo kūno proporcija, figūra (pavyzdžiui, kriaušės formos),
- išsirink drabužių siluetus, kurie tau tinka (tarkim, kelnės paaukštintu liemeniu, suknelės gilia iškirpte ir pan.),
- išsirink siluetus, kurie tau visiškai netinka (su kuriais atrodai maža, stora, be kaklo, pilvota ir pan.),
- nuspręsk, kas tau patinka ir kas ne (pavyzdžiui, odiniai švarkeliai, dideli šalikai ir tamsiai mėlyni džinsai),
- ko tau reikia, kad galėtum dėvėti spintoje jau esančius drabužius (sakykim, sijono prie rudo megztuko, batelių prie gėlėtos suknelės ir t. t.),
- ką nauja tau norėtusi išbandyti (galbūt skrybėles, balerinas, jei esi prisiekusi aukštakulnių avėtoja, ir pan.).